

τὰ ὅποια προσέδιδόν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του ὄψιν παντοπωλείου ἐν διαρκεί μετακομίσει.

Γνωρίζων τὴν νοσηματικὴν σχεδὸν εἶν τῆς μητρὸς του καὶ φοβούμενος μήπως ποτέ, προσκρούσας ἐπὶ τινος τῶν ἐν ἀταξίᾳ εὐρισκόμενων πραγμάτων ἐκείνων, καταπέσῃ, τὴν παρεκάλεσε νὰ μὴ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ὅταν ἐκεῖνος ἀποισιάζεν. Ἦτο προφύλαξις ἀπαλλάττουσα αὐτὸν πάσης ἄλλης λεπτοτέρας προβλεπτικότητος.

Ἡ σύστασις αὐτῇ τῷ ἤρκει· διότι συνέβαιναν, ἐπὶ παραδείγματι, ὁσάκις ἐγένετο λόγος εἰς τὸν κ. Μιρὸλ περὶ τῶν ἔργων τοῦ Ἰωάννου νὰ μελαγχολῇ αὐτῇ, ν' ἀπελπίζεται καὶ ν' ἀναφωνῇ μετὰ θλίψεως:

— Ἀλλὰ τί λοιπὸν ἐπραῖα διὰ νὰ τιμωροῦμαι τοιουτοτρόπως; Τί δυστύχης ποῦ εἰμαι νὰ μὴ βλέπω τὰ ἀγάλματα τοῦ υἱοῦ μου, καὶ μόνῃ ἐγὼ νὰ μὴ δύναμαι νὰ θαυμάσω ὅ,τι ὅλος ὁ κόσμος θαυμάζει!

Καὶ τότε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐκυθρόπωνε καὶ ἡ δυστύχης γράϊα ἐβυθίζετο ἐν βαθείᾳ ὀδυνηρᾷ σιωπῇ.

— Οὕτω ὁ Μιρὸλ ἀπέφεινε νὰ τῇ ὁμιλῇ περὶ τῶν ἐργασιῶν του ὡς καὶ περὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν σχεδίων του. Ὅλοι δὲ οἱ οἰκεῖοι του, γνωρίζοντες τοῦτο, ἦσαν πολὺ ἐπιφυλακτικοί, ἀλλ' ὁ καλλιτέχνης ὑπέφερεν ἐκ τοῦ φρικώδους τούτου καταναγκασμοῦ. συχνάκις δέ, αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην ἀνέσεως καὶ ἀνακουφίσεως, ἤρχετο πρὸς συνάντησίν μου.

Ἀπὸ τινων μηνῶν, σιωπηλός, σύννοος, ἀπερροφημένος ὑπὸ τῆς μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἐμπνεύσεως, συγκεχυμένος, μοὶ ἀνέφερε περὶ μιᾶς «Πανδώρας» τῆς ὁποίας, ὡς μοὶ ἔλεγεν, εἶχεν εὖρει τὴν στάσιν, ἀλλ' ἀνεζήτει ἀκόμη τὴν ἔκφρασιν. Εἶχεν ἀλλάξει ἀρκετὰ πρότυπα καὶ ἀρκετὰ ἐπίσης προπλάσματα εἶχεν ἀρχίσει καὶ τὰ κατέστρεφεν, ἔπειτα δὲ εἰργάσθη διὰ τῆς φαντασίας, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δυνήθῃ ν' ἀποδώσῃ τὴν περίπλοκον ταύτην φυσιογνωμίαν.

Ἐσπέραν τινὰ μοῦ ἤλθε φαιδρός, εὐθυμός, εὐτυχῆς ἐν χαροποιᾷ δὲ ἐκφράσει ἤρξατο ἀναφωνῶν ἀπὸ αὐτῆς ἐτι τῆς κλίμακος.

— Εὐρηκα! Εὐρηκα! τέλος πάντων μοῦ ἤλθεν ὁ

οἶστρος τῆς φαντασίας. "Ὅ,τι ἐζήτουν ἀπὸ ὀκτῶ ἤδη μηνῶν τὸ εὖρον ἀμέσως καὶ αἰφνιδίως. Δὲν ἤξεύρω πὼς... Ἀλλ' εἶναι ὅ,τι ἤθελα καὶ τὸ ἐτελείωσα... Δὲν τὸ ἐγγίζω πλέον... "Ὡ τῶρα εἰμαι εὐχαριστημένος, τόσον εὐχαριστημένος ὥστε δὲν ἠμπόρεσα νὰ μὴ ἀναφέρω περὶ τῆς «Πανδώρας» καὶ εἰς αὐτὴν τὴν μητέρα μου!... Πνίγεται ἀπὸ τὴν χαρὰν μου, ἔλα νὰ ὑπάγωμεν ν' ἀναπνεύσωμεν ὀλίγον.

Τὸν ἔβλεπον πράγματι τεταραγμένον, ὡς εὐτυχῇ ἐραστήν, ὅστις ἔλαβεν ἀπροόπτως συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην ἔως τότε ἀνέμενεν.

Ἐλαβον τὸν πῖλόν μου καὶ τὸν ἠκολούθησα διασκέλιζοντα τὴν κλίμακα.

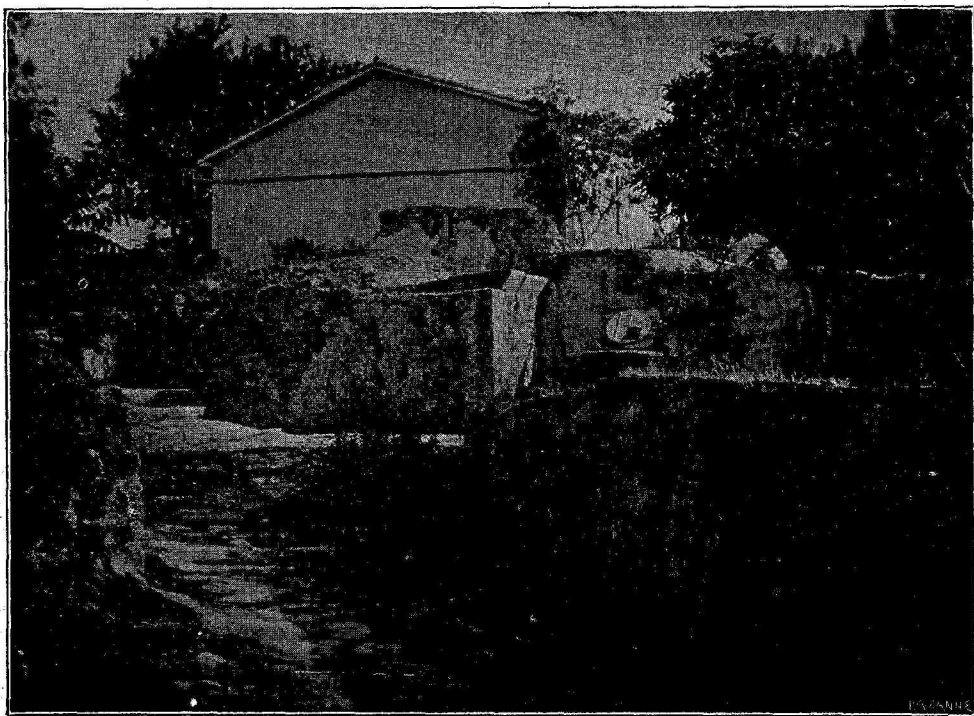
Ἐπὶ τῆς λεωφόρου, λαβὼν με ἀπὸ τοῦ βραχίονος μὲ παρέσυρεν ὡς παράφρων, μὴ παύων νὰ μοὶ περιγᾷ ἀφῆρ τὰς προσδοκίας του, τὰς ἀπογοητεύσεις του, τὰς βασάνους του καὶ τὰς ἐλπίδας του μὲ τὰς σκληρὰς διαψεύσεις των μέχρι τῆς ὥς ἐκ θαύματος ἐπελθούσης ἡμέρας, καλὴ ἦν ἡ ἰδέα ἀπεσπᾶσθαι τοῦ σκότους καὶ ὑπὸ τὴν λάμψιν ἀκτίνος ἀπροόπτου ἡλίου εἶδεν ὅ,τι ὤφειλε ν' ἀποδώσῃ: τὸ βλέμμα, τὸ μεῖδιμα ὅλην τῆς φυσιογνωμίας τὴν ἔκφρασιν, τὴν ὁποίαν πράγματι ἀπέδωκεν ἐν τῇ μέθῃ τῆς συλλήψεώς του μὲ ὀλίγα πλήγματα τοῦ ἀντίχειρος ἐπὶ τοῦ πηλοῦ...

— Εἶναι τὸ ἀριστούργημά μου, ἐφώναζε. Ναί, τὸ αἰσθάνομαι. Τὴν φορὰν αὐτὴν ἔχω τὸ ἀριστούργημά μου.

Καὶ ὁμίλει μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὡς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἀληθοῦς μέθης, ἀπορρίπτων αὐτοστιγμὶ ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου του, ὅ,τι ἐπὶ ὀκτῶ ὅλοις μῆνας ὑπῆρξε δι' αὐτόν ἀφόρμη σιωπῆς καὶ μελέτης. Καὶ ὅλα ταῦτα ἐξέθετε μετ' εὐφραδείας ἀνεξαντλήτου καὶ χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ν' ἀνακόψῃ τὸ βῆμα, ἐνῶ ἐγὼ μόλις κατῴρθουν νὰ τὸν ἀκούω, διότι ἠναγκαζόμεν νὰ παρακολουθῶ πνευστιῶν τοὺς γιγαντιαίους βηματισμούς του.

Αἶφνης, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ παραφόρου ἐκείνου βηματισμοῦ του, ἔστη ἀποτόμως φωνῶν:

— Μὰ τί τὰ θέλεις... μὲ ὅσα καὶ ἀν' σοῦ εἶπῶ, δὲν

Ἡ οἰκία ἐν ἣ ἔγραψεν ὁ Σολωμὸς τὸν Ὕμνον τῆς ἐλευθερίας